

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Δέκα καὶ τέσσαρες τοῦ Νοεμβρίου,
ἀρχίζει τοῦρτουρας μεγάλου κρύου.

Ἄρνελος ὁ πολὺς κι' ὁ μάγος Φασουλῆς.

Φ.—Λοιπὸν καὶ σὲν' ἀκόμη σ' ἐπιάσαν ;ὦϊμέ !

Διδάσκαλέ μου χαῖρε,
μετὰ τῶν μαθητῶν σου παράλαβε κι' ἐμέ
κι' εἰς δρόμον δόξης φέρε.

Μ' ἕνα σου μόνον νεῦμα
μακρὰν τῶν ἡλιθίων
ἐμφύσησόν μου πνεῦμα
προφητικὸν καὶ θείον.

Σῶτερ εἰς τοὺς σωτήρας,
ἐπίθεσον τὰς χεῖρας
ἐπάνω κεφαλῆς
κλούθις κι' ἀμαρτωλῆς.

Μεσσία τῶν Πατρῶν,
ποῦ σ' ἔχουν στριμωγμένα,
σὺ βάπτισε κι' ἐμένα
εἰς πνεύματος λουτρόν.

Πικρὰς κατάρας στέλλε
κατὰ τοῦ πλάνου κόσμου,
προφήτευσον, Ἄρνελε,
διὰ τοῦ στόματός μου.

Σὺ μόνος φώτισέ με
κι' οὐρανοποίησέ με
νὰ προειπῶ τὸ μέλλον
τῆς γῆς τῶν Πουλτσινέλων.

Τὸν προφήτην φυλακίζουν,
ποῦ δεινὰ προαναγγέλλει,
πλὴν ἐλεύθεροι γυρίζουν
τῆς πολιτικῆς Ἄρνελοι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐξακόσα τριάντα κι' ὀκτώ,
κάθε στρουγγα μὲ στόμ' ἀνοικτό.

Πρόγραμμα καθένας κάνει
νέον φῶς πῶς θ' ἀνατεῖλῃ,
καὶ κανένας δὲν τοὺς πιάνει
μὲς 'στὸ φρέσκο νὰ τοὺς στείλῃ.

Καὶ σκορποῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
λόγους περὶ σωτηρίας
καὶ κοινῆς εὐημερίας,
κι' ἄλλους βάζουν φυλακῇ.

Δι' αὐτοὺς δὲν εἶναι νόμος,
πλὴν, Διδάσκαλε, κοιμοῦ,
καὶ προφήτευσον εὐστόμως
διὰ στόματος ἐμοῦ.

(Εἶπε ταῦτα γόνυ κλίνων
καὶ τὰ χεῖρα του φιλεῖ,
κι' ὁ Προφήτης δι' ἐκεῖνον
προφητῶν σκιάς καλεῖ.

Καὶ μὲ ρήματα χρυσᾶ
οἷστον μέσα τοῦ φουᾶ,
κι' ἄνευ ὕλης ὁρατῆς
πνεῦμ' Ἄρνελειον κατέβη,
κι' ὁ ἑυλένιος μαθητῆς
ἐν ἐκστάσει προφητεύει).

Ἀρχίζει παρακατὼν ἀνάγνωσμα προφητειῶν.

Φ.—Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ποῦ θὰ γίνον ἐκλογαί,
ξηρανθήσονται θαλάσσιον κατάρραται καὶ πηγαί,
μάτια τότε δὲν θὰ κλαῖνε,
καὶ μὴ δόξα θὰ διαβαίνει
μὲ μπαλίσσαις φορτωμένη,
ποῦ σφαίριδιὰ τῆς λένε.

Τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς πικροχόλους
δὲν θὰ τρώῃ τὸ μαράζι,
καὶ σφαιρίδια πρὸς ὅλους
μιὰ μουφλούζα θὰ μοιράζῃ.

Ἰστ' ἄρματα, ἀγνηναριό,
πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνια,
ποῦ δὲν ἔμεινε σὲ σαλόνια
ντιστεγχε τραμπουκαριό.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
θάβουν ράκη γιὰ παντιέρας,
πόλεμοι θ' ἀνάψουν τόσοι,
καὶ θ' ἀφήσουν τὸν Στρατῶνα
γαλονάδες ἐπτακόσοι
νὰ χιμῆξουν ἑστὸν ἀγῶνα.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ποῦ μπαρουτι θὰ μυρίζῃ,
τὰς λεπίδας τὰς χρυσᾶς
Τούρκος δὲν θὰ φοβερίζῃ
καὶ κανεῖς Ἐτέμ Πασᾶς.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τὸ σφαιρίδιον θὰ πιάνῃς
δίχως λάσπη νὰ τὸ κόβῃς καὶ ὑποχώρησι νὰ κάνῃς.
Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις πᾶς ὁ θέλων καὶ ὁ μὴ θέλων
ἄφοβα θὰ πολεμῇ,
καὶ θ' ἀρχίσουν τὰ συνήθη τῶν πολιτικῶν Ἀρνέλων,
ποῦ μᾶς ἔχρτασαν τιμῇ.

Τότε χάδια, τότε γλύκα,
τότε τζάμπα φαγοπότι,
τόκα μιὰ, καλῶς σὲ ὀρῇκα,
ἐστὶν ὑγιεινὰ σου πατριώτη.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
μὲ μιὰ γλώσσα σὰν σπαθὶ
τῆς Συναλλαγῆς τὸ τέρας
δυνατὰ θὰ κτυπηθῇ.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας προγραμμάτων παπαρδέλαις,
ποῦ νὰ μὴν τῆς λησμονήσῃς,
κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας θὰ τυλίγωμε σαρδέλαις
μέσα σὲ μεταρρυθμίσεις.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας λήθη τῶν ἐκστρατειῶν,
τῶν τροπαίων τοῦ πολέμου, καὶ ἄφεςις ἁμαρτιῶν.
Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
εὐλογεῖτε τοὺς πατέρας,
καὶ τὴν κάλπην κάθε κάλπη
ὁ λαὸς ἂς περιθάλπη.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας δὲν θὰ κλαίῃ κουκουβάγια
σὲ χαλάσματα παλιὰ,
κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας πάρετε, διὰβόλοι, βάρια,
μάτς καὶ μούτς Λαμπρῆς φιλιὰ.

Προφητεῖαι γεγονότων σοβαρότεραι τῶν πρώτων.

Φ. — Δέων δεινῶς ἐρεῖζεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται ;
μέγας μουγγὸς ἐλάγησέ καὶ τίς οὐ προφητεύσει ;

παράτασις ἀναβολῆς, Βουλὴ διαλυθήσεται,
καὶ πρὸς κουμπάρους ἐκλογεῖς πᾶς Βουλευφόρος σπεύσει.

Ἵπουργικὸν Συμβούλιον Ζαήμης καταρτίσει,
καλέσει τοὺς ἐταίρους του καὶ τούτους ἐρωτήσει :
« εἰπέτε τί νὰ πράξωμεν, εἰπέτε τί ποιήσωμεν,
ἵνα ζῶν κυβερνητῶν καὶ ἐμεῖς κληρονομήσωμεν ; »
ἐκεῖνοι δ' ἀπαντήσουσι πρὸς τὸν μουγγὸν μὲ τόνον :
« διορισμούς καὶ μόνον ».

Καὶ τότε Καλαβρυτινῶν καὶ συγγενῶν μελίσσι
Ζαήμης διορίσει,
καὶ τότε αἰνέσουσιν αὐτὸν ἐν ὕμνοις καὶ ἐν ὄργανοις
καὶ τάλαια τὰ νήπια,
καὶ τότε κλαύσει γοερῶς ὁ θεῖος Ντεληγιάννης
τὰ τῶν θεσμῶν ἐρεῖπια.

Συμβούλιον Ἵπουργικὸν
καὶ δευτέρον καλέσει
ὡς εἶδος δεῖπνον μυστικόν,
καὶ πρόγραμμα συνθέσει,
δι' οὗ θ' ἀνοίξουν οἱ μαστοὶ τῆς στείρας ἀγελᾶδος,
ὅπου δὲν βγάζουν στάλα,
καὶ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα θὰ σπεύσουν τῆς Ἑλλάδος
νάλθουν νὰ πιοῦν τὸ γάλα.

Καὶ διασκορπισθήσονται πρόβατ' ἀπολωλότα,
καὶ τότε μὲ τὴν ἐκλογὴν
ζητήσουσι καταφυγὴν,
ἀλλ' ὅμως οὐχ εὐρήσουσι συνδυασμούς σὰν πρῶτα.

Καὶ τέφραν ἐπιθέσουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
καὶ εἰς ποταμὸν καθίσουσι καὶ κλαύσουσιν ὁμοῦ
ἐν τῷ μνησθῆναι τοῦ λουφέ, τῆς ἑδρας τῆς Βουλῆς,
καὶ τῶν δεινῶν συνεπειῶν τοῦ μέλλοντος λιμοῦ.

Καὶ λόρδα προσβαλεῖ πολλὰς τῶν πρὶν ἐξοχοτήτων,
καὶ δι' ὄργων ἐμπνευστῶν καὶ μουσικῶν ἐγγύρων
τὴν νέαν καταλείψουσι Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων
καὶ ἐκ ταύτης μεταβήσονται πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης βουδαμάρας
καὶ τῆς τόσης σαχλαμάρας,
μὲς 'στοῦ Ζέγγελη τὸ σπῆτι συναχθήσονται πολλοὶ
καὶ γενήσεται ἕνας Κόντης ἀκεφάλων κεφαλῇ.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῶν μουγγῶν καὶ κοφαλάων
ὁ Δραγούμης θὰ θυμώσῃ,
καὶ παρὼν αὐτὸς οὐκ ἔσται ἐστὶν συνέλευσιν τῶν ἄλλων
συγκατάθεσιν νὰ δώσῃ.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ Δραγούμης ὅλος πείσμα
παραιτήσῃ κόμμα φίλον,
καὶ γενήσεται ἕνα σχίσμα
τῶν αἰρετικῶν ὁμίλων.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῆς βοῆς καὶ τοῦ τυφῶνος
ὁ Δραγούμης κακωμένος ἀρχηγὸς φυτρώσει μόνος,
ἴσως εἰς τὴν νέαν πάλιν
ἀρχηγέσῃ μὲ τὸν Ράλλη,ν,
καὶ ὀψεται καθένος Κόντης καὶ ἄλλοι προὔχοντες χαῖροι
νᾶβγη τὸ ψηλὸ καπέλο καὶ ἡ ρεπούμπλικα μαζί.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
τῶν ἀγῶνων λήψει γέρας
ὁ Γεωργάκης τῆς Κερκύρας,
καὶ κροτήσωμεν τὰς χεῖρας.

Οὗτος ἔσται κορυφή,
καὶ ἀκουσθήσονται κουδούνια,
καὶ ἀλαλάζουσι Κορφοί,
σπιανάδες καὶ καντούνια.

Καὶ ἀντηχήσουσι βαρεῖς
ἐορτῶν καὶ κόμων βρόντοι,
καὶ φρυάξει Θεόδωρος
μὲ τὸν θρίαμβον τοῦ Κόντη.

Καὶ Σιμόπουλος μαριόλος
καὶ Σκουλούδης Ἰσπανιόλος
λέξουσι ἑστὸν Ἀρχηγὸν
ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν.

« Ἀρχηγὸς μας, κύρ Γεωργάκη,
νᾶσαι μόνο γιὰ λίγακι
καὶ ὄχι γιὰ παντοτεινός,
ἔγινες προσωρινός. »

« Νοιώσε λίγο τὴν γλυκάδα
καὶ ἄρχισε νὰ πολεμῇς,
μὴν ξεχνᾷς μὲ τὴν ἀράδα
πῶς θὰ γίνωμε καὶ ἐμεῖς. »

« Μὴ διάρκειαν ζητήσῃς,
θάσαι πρῶτους ἑντερ πάρες,
ἦγουν πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
καὶ θὰ παίξῃς τῆς κουμπάραις. »

« Κύρ Δραγούμη, μὴ θυμῶνῃς
μὲ τὴν νέαν ἐκλογὴν,
μὲ τὸν Κόντη μὴν κακιῶνῃς,
δῶσε τόπον ἐστὶν ὀργῇ. »

Ὁ Φηλοκαππελαδοῦρα,
πάψε τώρα τὴν μουμουρα,
χάρῃς ἐστὶν Κορφιᾶτη, χάρις,
καὶ ἔλα μιὰ σειρὰ νὰ πάρῃς.

« Τῆς πατρίδος αἱ πληγαὶ
καὶ αἱ τοῦ Κράτους ἐκλογαὶ
κατηνάγκασαν καὶ ἡμᾶς
τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἐθνῶν
νὰ κουνιζώσωμε τιμᾶς,
νὰ ψηφίσωμε τὸν Κόντη. »

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας καὶ Εὐταξίας ὁ Λοκὸς,
ὁ Θανάσης δηλαδή,
ποῦ δὲν εἶναι καὶ μικρός,
ψάγων κόμμα μὲ δαδί,
σὺν Τρικουπικοῖς καθίσει,
Θεοτόκην δὲ ψηφίσει.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῆς κλάψας καὶ τοῦ θρήνου
καὶ ἡ βάπτισις γενήσεται τοῦ κόμματος ἐκείνου,
καὶ κόμμα δὲν θὰ λέγεται σὰν πρὶν Τρικουπικόν
καὶ τοῦ λοιποῦ κληθήσεται Μεταρρυθμιστικόν.

Εὐοὶ βαπτίσια, πολλοὶ κουμπάροι
μὲ κατὶ μούτρα σὰν καριμπάρι.
Τὸ συγχοφτύνουν μὴν τὸ βασκάνουν,
ἔρχονται μάγοι, βοσκοὶ μὲ γαλιτσαίς,
τοῦ καίνε σμύρνα, καὶ ἄλοι τοῦ κάνουν
φασκιάς καὶ σκούφιας καὶ σαλιαρίτσιας.

Εὐοί ! με γέλοια καὶ με κουδούνια
ἕνας τὰφίνει κι' ἄλλος τὸ πιάνει,
τὸ βάζουν μέσα σὲ μία κούνια
κι' ἀρχίζουν ὕμνους καὶ νάνι νάνι.

Γλυκοκοιμήσου, μωρό τοῦ Κόντη,
νὰ μεγαλώσης, νὰ βγάλῃς δόντι,
γλυκοκοιμήσου νὰ γίνῃς τζόγια,
νὰ ξεπεράσης τὰλλα 'στὰ λόγια.

Γλυκοκοιμήσου, χρυσὸ παιδί,
καὶ νὰ 'ξυπνήσης μ' ἐλῆς κλαδί.
Οὐὰ στριγγλίζει τὸ μπασταδέλι,
μεταρρυθμίσεις καὶ τοῦτο θέλει.

Γλυκοκοιμήσου καὶ κάνε νάνι
νὰ μεγαλώσουν νωνοὶ σου νάνοι,
νὰ τρέξῃ κόσμος μ' αἶσθημ' ἄγνόν
νὰ προσκυνήσῃ τὸ νεογνόν,
κι' ὅλοι νὰ σκούξουν «τὸ κόμμα ζήτω,
μεταρρυθμίσεις νούμερο τρίτο».

Πρόγνωσις ὑψηλὴ 'Αρνελο—Φαδουλῆ.

'Εκείνῳ τότε τῷ καιρῷ πᾶς Κόντες Κατραμάδος
περιοδεύσει πομπωδῶς τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος,
καὶ κῶμ' ἐξεγερθήσονται καὶ δῆμοι καὶ χωριά,
ταξείδια μεταρρυθμιστῶν, βαλίτσαις καὶ μπαούλα,
ἐκεῖνος γιὰ τὴν Ρούμελη κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Μωρηᾶ,
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ναυτία κι' ἀναγούλα.

'Εκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν οἰστρῶν, τῶν ῥόδων,
σωτῆρες συναντήσουσιν ἀλλήλους καθ' ὁδόν.
'Ωρα καλὴ σου, καὶ ποῦ πᾶς ; ἐκεῖ ποῦ πᾶς καὶ σὺ
νὰ τοὺς τὰ 'πὼ φαρσί.

'Ιεραπόστολοι παντοῦ με Λιθιγγστῶνος σχῆμα,
πᾶς λίθος κρύος καὶ βουβὸς πρόχειρον ἔσται βῆμα,
κι' εὐαγγελίζοντες χαρὰν ἀνοίξουσιν τὸ στόμα
λογάδες τῆς πολιτικῆς,
καὶ σίελοι ρητορικῆς
ποτίσουσι κι' ἀρδεύσουσι τὸ διψασμένον χῶμα.

'Εκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
ποῦ θὰ 'βρεθῇ καὶ τὸ νερό,
κι' 'Αρνελοὶ Κυβερνητικοὶ
γυρίζοντες ἐδῶ κι' ἐκεῖ
σαλπίσουσιν πρὸς χάσκοντας κι' ἀφώνους ἐκλογεῖς
νέαν οὐρανοποίησιν τῆς Τουρκομάχου γῆς.

Τότε, ποῦ χόρτος ἄφθονος κι' εἰς πέτρας θὰ βλαστάνῃ
κι' αὐγὰ θὰ βλέπῃς τρίκωλα κι' ὁ πετεινὸς νὰ κἀνῃ,
ἐνωτισθήσονται φωνὴν τῆς γραίας φαβορίτας
βοῶσαν πρὸς πολλούς :
«ἐγὼ τοὺς ἐλευθέρωσα διὰ παντὸς τοὺς Κρήτας,
ἐγὼ τοὺς Θεσσαλούς».

Καὶ τότε φοβηθήσονται τὰκούοντα τὰ πλήθη
μὴ πάλιν ὁ Παπποῦς φανῇ με κράνος καὶ σκελεάν,
ὡς τοῦ βροντῶντος Ἑκτορος τὸ τέκνον ἐφοβήθη
σὰν εἶδε τὸν πατέρα του με περικεφαλαίαν.

Τότε βλαστήσει πλούσιον κι' εἰς φαλακροὺς μαλλί
κι' ἐκ γέλωτος λυθήσεται καθένas ἀφαλός,
τότε Προφῆτης ξύλινος ἐν οἴστρῳ προβαλεῖ
τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρὸν μαντεύων ἀσφαλῶς.

Κάλχας σωστὸς κι' Ἀλάνθαστος εἰς τὰ προφητικά του,
οὔτος δ' ἐμπτύσει κατ' ἀρχὰς τὰ μοῦτρα τὰ 'δικά του,
κατόπιν δὲ τοῦ Περικλῆ, συντρόφου λατρευτοῦ,
κι' ὕστερα τὸ Ρωμαῖκο με φτοῦ καὶ κόντρα φτοῦ.

Οὔτος προλέγει σοὶ καὶ νῦν, 'Αρνέλε κακομοίρη,
πῶς κάποιος θάλῃ καὶ τοὺς δρόμους με ξύλο νὰ μᾶς δέισῃ.

(Τοιαῦτα κι' ἄλλα τσαμπουνᾶ μετὰ Χριστὸν Προφῆτης
ὅποτεν ἔρχετ' ἔξαφνα τῶν Ἀθηνῶν πολίτης,
ὁ Περικλῆς ἡ λέρα,
τῶν προφητῶν φοβέρα.

Καὶ Προφητάνακτα κυττᾶ
τὸν ξύλινον ὁμιλητὴν,
καὶ μπαγλαρόνει δυνατὰ
Διδάσκαλον καὶ μαθητὴν).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ φίλτατος ὁ Μπέλλος,, γιαντὸς γιαντῶν στολῆ,
'πῆρε τὴν Κλεοπάτραν, κόρην Ἰωαννίδην,
νέαν χαριτωμένην, λίαν περικαλλῆ,
κι' ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας 'στοὺς γάμους μᾶς καλεῖ.
'Μὰ κι' ὁ «Ρωμῆος» μακρόθεν θερμὰς εὐχὰς τοὺς στέλλει
κι' ὅλ' ἡ ζωὴ των νᾶναι γέλοιο, χαρὰ καὶ μέλι.

Τὸν Κόσμον μας τὸν Παιδικόν,
τὸ νέον Περιοδικόν,
ποῦ μες 'στὴν Πόλιν 'βγαίνει
καὶ μέλλον τὸ προσμένει,
τὸ συνιστᾶ θερμότερα κι' ὁ Φαδουλῆς ὁ κρατῆς,
Δεσπότης ὁ διευθυντής, Δεσπότης ὁ συντάκτης.

Εἰς τ' Ἀρσάκειον ἀντίκρυ Γαλακτοπωλεῖον πρώτης
Κόρακα τοῦ Χαραλάμπη,
ποῦ με τρῶσιν πᾶστρα λάμπει,
καὶ προσέρχεται καθένas εὐγενὴς γαλακτοπότης.
[Βρίσκεις ὅμως καὶ μπουγάτσα καὶ τῆς ὥρας λουκουμάδες,
ποῦ τὴν γλύκα των 'στὸ στόμα θὰ τὴν ναιώθῃς ἐβδομάδες.

Στὸν Πειραιᾶ θὰ 'βρῇτε κονιάκ ἐξακουσμένον,
κονιάκ ἀπὸ μοσχάτα σταφύλια καμωμένο,
κονιάκ τοῦ Μπαρμπάρεσου, κονιάκ ποῦ κέφι δίνει
καὶ δόξαμ' καὶ χρῶμα σ' ἐκείνον ποῦ τὸ πίνει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἔλο μέτρα καὶ ρυθμί-
στων Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.